

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 31. října 2013 o stížnosti odsouzeného [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27.8.2013, č.j. 2T 62/2009-1789, takto:

Stížnost odsouzeného se podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 283 písm. d) tr. řádu zamítl návrh odsouzeného na povolení obnovy řízení vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp.zn. 2T 62/2009, které bylo ukončeno vydáním rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 28.2.2012, č.j. 13To 254/2010-1551. Podle okresního soudu nebyly shledány důvody obnovy řízení ve smyslu § 278 tr. řádu.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost. Připomněl, že navrhl výslechy svědků, které jako důkaz buď dosud vůbec nebyly provedeny, nebo měli být svědci vyslechnuti ještě k novým okolnostem. Podle přesvědčení odsouzeného není vyloučeno navrhopat i důkazy, které byly navrženy už dříve, ale nebyly soudem provedeny, když v kontextu s novými důkazy se může ukázat jejich provedení jako potřebné. Svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] byli navrhováni k výslechu už v předchozím řízení, nyní jsou však navrhováni k objasnění jiných skutečností než v řízení předchozím. Obdobné se týká i možného výslechu svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] sice již dříve vypovídal, měl by však být vyslechnut ještě k dalším jiným okolnostem. Za důvod pro povolení obnovy řízení lze pokládat i situaci tzv. opomenutého důkazu. Souhlasit nelze ani s názorem, že tvrzení o křivé výpovědi svědků – poškozených by muselo být prokázáno jejich případným pravomocným odsouzením. V praxi je pravidelně uplatňován postup opačný, kdy teprve po vyvození závěru o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí dochází k případnému trestnímu stíhání pro křivou výpověď.

Podle odsouzeného měl v rámci rozhodování o podaném návrhu okresní soud navrhované svědky vyslechnout, aby mohl kvalifikovaně uvážit, jaké vyšly najevo informace, nakolik jsou věrohodné a zda mohou zvrátit původně zjištěný skutkový stav. Okresní soud ani náležitě neposoudil význam předloženého rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 15Co 1290/2013, který by mohl být významný zejména pro posouzení subjektivní stránky trestného činu.

Odsouzený dále navrhl výslech svědka [REDAKCE], který rovněž užívá prostor v uvedeném domě, může vypovídat o postoji některých nájemníků k odsouzenému, o jejich motivaci ke křivé výpovědi i o tom, že svědek [REDAKCE] sám zmiňoval, že žádnou nájemní smlouvu neměl a za případné vystěhování chtěl po odsouzeném vysokou finanční částku. Totéž by mohl potvrdit jako svědek i [REDAKCE], k oprávněnosti nastěhování svědka [REDAKCE] do bytu by mohla vypovídat [REDAKCE] a [REDAKCE].

Odsouzený navrhl i vyžádání protokolu z řízení vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp.zn. 60C 361/2008, z něhož by vyplynulo, že svědkyni [REDAKCE] byly nabízeny přímotopy a špatný technický stav budovy neumožňoval centrální rozvod tepla. Ke stavu bytu užívaného svědkyní [REDAKCE] by mohly být vyslechnuty i další osoby, dokazování by mohlo osvědčit kvalitu nabízené bytové náhrady.

Podle názoru odsouzeného tedy byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení a napadené usnesení tak nemůže obstát.

Z podnětu stížnosti odsouzeného krajský soud přezkoumal ve smyslu § 147 odst. 1 tr. řádu nejen napadené usnesení, ale i řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.

O povolení obnovy řízení v uvedené trestní věci požádal odsouzený prostřednictvím obhájce písemným podáním ze dne 31.1.2011, které bylo doručeno okresnímu soudu dne 1.2.2011. Na toto podání navazovala celá řada podání dalších, včetně žádostí o urychlené projednání zmíněného návrhu. V této souvislosti však okresní soud náležitě nezdůraznil skutečnost, že ve zmíněném návrhu byl uplatněn požadavek na zrušení pravomocného odsuzujícího rozhodnutí vysloveného rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16.4.2010, čj. 2T 62/2009-825 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5.10.2010, č.j. 13To 254/2010-1216. Uvedené pravomocné odsuzující rozhodnutí však bylo zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23.6.2011, sp.zn. 8Tdo 412/2011, jímž bylo současně odvolacímu soudu přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Po zrušení pravomocného rozhodnutí ve věci mohl okresní soud odsouzeného vyrozumět, že o předchozím návrhu na povolení obnovy řízení nelze rozhodovat, když pravomocné meritorní rozhodnutí bylo zrušeno v důsledku jiného mimořádného opravného prostředku a bylo nutné znovu pokračovat v původním řízení.

V mezidobí však bylo ve věci znovu pravomocně rozhodnuto, kdy o podaném odvolání proti rozsudku okresního soudu rozhodl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích svým rozsudkem ze dne 28.2.2012, č.j. 13To 254/2010-1551. Z pozdějších podání odsouzeného lze ovšem vyvodit, že i poté se domáhal zrušení i tohoto v pořadí druhého pravomocného odsuzujícího rozhodnutí, takže bylo možné dovozovat, že je na místě rozhodnout o návrhu odsouzeného na povolení obnovy řízení.

Zmíněná situace však zasluhuje pozornost z toho pohledu, že námitky odsouzeného v návrhu na povolení obnovy řízení ze dne 31.1.2011 musel vzít v úvahu jako součást jeho obhajoby v rámci celé série opakovaných písemných podání již odvolací soud, když ve veřejném zasedání konaném dne 28.2.2012 rozhodoval o odvolání obžalovaného. Také v odůvodnění zmiňovaného rozsudku ze dne 28.2.2012 se odvolací soud zabýval těmito návrhy na další doplnění dokazování a zdůvodnil, proč nepovažoval za nutné provádět ve věci důkazy další.

Ani v současné situaci neshledal krajský soud důvody k tomu, aby bylo o návrhu na povolení obnovy řízení rozhodnuto jinak, než jak učinil okresní soud. Svědci [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] mimo jiné vystupovali jako svědci i v předchozí trestní věci odsouzeného vedené u Okresního soudu ve Frýdku Místku pod sp.zn. 1T 158/2006, kde později došlo ke zrušení pravomocného odsuzujícího rozhodnutí a i s poukazem na výpovědi zmíněných svědků byla povolena obnova řízení a posléze vyhlášen zprošťující rozsudek. Návrh na výslech svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] přednesl obhájce odsouzeného už při veřejném zasedání před odvolacím soudem dne 28.2.2012 a k návrhu na výslech těchto svědků se odvolací soud vyjádřil v odůvodnění předchozího rozsudku.

V řízení, které přecházelo pravomocnému odsuzujícímu rozhodnutí, bylo provedeno obsáhlé dokazování, o čemž svědčí i rozsah spisového materiálu. I když odsouzený požaduje výslechy dalších svědků, které by měly osvědčit negativní vztah poškozených nájemníků k osobě odsouzeného a jejich neúměrné požadavky pro případ jejich vystěhování z bytu, čehož se dožadoval odsouzený, už v původním řízení bylo zdůrazněno, že provedené důkazy bez pochybností prokázaly, že po získání domu společností patřící odsouzenému došlo postupně k ukončení dodávky tepla, k přerušení dodávky teplé vody, k zastavení přívodu studené vody, k zastavení provozu výtahu, i k dalším omezením služeb běžně poskytovaných v souvislosti s pronajímáním bytu, což citelně zasáhlo osoby nájemníků, zejména pokud šlo o nájemníky vysokého věku a špatného zdravotního stavu. Šlo přitom o osoby, které řádně plnily povinnosti vyplývající z nájmu bytu a do té doby řádně platily i zálohy na služby, jejich dodávku přestal odsouzený později zajišťovat. V této souvislosti nelze souhlasit ani s názorem odsouzeného, že mohl být subjektivně přesvědčen o tom, že on nezavinil ukončení dodávky tepla vzhledem ke sporu, který vedl s jeho dodavatelem. Rozhodně nemohl spoléhat na to, že pokud bude úspěšný v občanskoprávním sporu vedeném po dlouhou řadu let, nebude možné vyvozovat proti němu odpovědnost za to, že sice přebíral od nájemníků zálohy na dodávku tepla, ale fakticky tuto službu nezajišťoval.

Převážnou částí argumentů obsažených v návrhu na povolení obnovy řízení z 31.1.2011 se tedy krajský soud zabíral jako součástí obhajoby odsouzeného už v souvislosti s rozhodováním o podaném odvolání při veřejném zasedání ze dne 28.2.2012. Pokud ještě později odsouzený své důkazní návrhy rozvedl a doplnil, nešlo podle krajského soudu ani v tomto směru o důkazy natolik významné, aby mohly vést k nějakým novým zásadním pro věc významným zjištěním. Už v původním řízení bylo podrobně rozebráno, že mezi odsouzeným a nájemníky měly být konfliktní vztahy, zmínění nájemníci se odmítali podvolit požadavku odsouzeného na vystěhování z bytů, odmítali i jeho návrhy na přestěhování do jiných bytů, které odsouzený považoval za přiměřené a pro konkrétní nájemníky postačující. V této souvislosti byla zmiňována i možnost určité finanční kompenzace, když pro nájemníky byly stávající byty vzhledem k jejich velikosti a poloze v centru města mnohem komfortnější, než nabízené byty náhradní. Už v předchozím řízení byla zohledněna námitka odsouzeného týkající se nastěhování [REDAKCE] do bytu bez nájemní smlouvy. Další dokazování k uvedeným otázkám považoval shodně s okresním soudem i odvolací soud za zcela nadbytečné.

Stížnost odsouzeného proti napadenému usnesení proto krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 148 odst. 1 tr. řádu ji proto zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Pardubicích dne 31. října 2013

JUDr. Aleš Holík v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

[REDAKCE]